

Byskrivere, tillige gjorde sig selv til Organister, Gravere o. s. fr.. Der tales ikke Noget om, hvorvidt de selv besørgede saadanne Embeder eller ei; jeg vil lade den ærede Forespørger om, hvorvidt de lode dem besørge ved Andre; i Reskriptet tales der ikke Noget derom, men dets Hensigt er at forhindre, at de nævnte Embedsmænd tillige fungere som underordnede Kirkebestjente, som Gravere, Organister o. s. fr., og for at overholde dette befales der som Noget, der skal overholdes i Fremtiden, at, „hvor Magistraten, Byfogden eller nogen Anden paa Stedet kunde tilholde sig at være berettiget til igjen at forsyne det ledige Embede, der skulde de først adressere sig til hvert Steds Stiftsbefalingsmand og Biskop og erholde derpaa deres Godfindende.“ Reskriptet gaar altsaa ud paa at indskrænke den Frihed, Magistraten paa visse Steder ved Skif og Brug havde til at besætte Embederne, idet det undergiver Sagen Stiftsbefalingsmandens og Biskoppens Godfindende, og dette forklæres ogsaa tydeligere bagefter, idet der sies til: „og kongelig Resolution at erhverve, hvor det tilforn er sket“, saa at det altsaa forudsættes, at der ogsaa kan finde kongelig Resolution Sted. At der ikke er nogen almindelig Regel i saa Henseende, vil man let overtøye sig om ved at efterse Reskripter, der komme meget snart bagefter; der er saaledes flere Reskripter fra 1740 og 1741, hvoraf det fremgaar, at denne Sag er ordnet under Hensyn til de særlige Forhold paa hvert enkelt Sted, og det er saa langt fra, at disse Reskripter ere de sidste, der findes i denne Sag, at man har bestemte Tilfælbegivelser i saa Henseende fra Slutningen af forrige Aarhundrede i en Kancelliskrivelse til Jyens Stiftsøvrighed af 25de Januar 1783, hvor der forekommer en almindelig Ytring, saaledes som saadanne Ytringer ofte findes fastede ind mellem de leilighedsvis forekommende Afgjørelser. Der staar nemlig der, at det tilkommer Stiftsøvrigheden at bortgive Organistembedet i Nyborg, saasom Organistembedet er af den Slags, der dependerer ikke af Byen, men af Kirken. Det Samme finder man i en kongelig Resolution af 1795, angaaende Besættelsen af Organistembedet ved Viborg Domkirke, idet det hedder i denne Resolution, at Stiftsøvrigheden skal besætte Organistembedet ved Viborg Domkirke ligesom i de andre Kjøbstæder, og her forudsættes altsaa en helt anden Tilstand end den af den ærede Forespørger forudsatte, idet Stiftsøvrigheden her er den, der besætter disse Embeder. I Almindelighed enes man jo om disse smaa Bestillingers Besættelse, og da der ikke er nogen almindelig Regel og endnu mindre noget Reglement for, hvorledes der skal gaas frem her, vil man let se, at det ogsaa er det Unseligste, at saadanne Sager jævnes hjemme i Kommunerne i al Godmodighed og Venlighed. Men det er hændet nogle Gange, at saadanne Sager ere blevne indsendte til Ministeriets Afgjørelse, eller at man

har spurgt Ministeriet i den Henseende, og hvor ikke særlige Forhold have været tilstede, er Ministeriets Afgjørelse saa gaet ud paa, at det er Stiftsøvrigheden, der besætter Organistembederne. Naar altsaa det ærede Medlem har rettet den Forespørgsel til mig, om jeg i Henshold til Reskriptet af 1739 erkender, at Kirkeinspektionen har Ret til at besætte Organistembederne i Kjøbstæderne, maa jeg simpelthen svare: Nei, dette kan ikke erkendes eller oprettholdes; thi for det Første har der aldrig været nogen almenlydig Regel i den Henseende, og for det Andet ere de almindelige Regler eller de leilighedsvis fremsatte almindelige Regler, der foretom i enkelte Reskripter, af et Indhold, der er modsat det, den ærede Forespørger forudsætter. Der kan altsaa ikke være Tale om en saadan for Kirkeinspektionen anerkendt Ret som den, det ærede Medlem forudsætter. — Hvad den sidste Side af Sagen angaar, da skal jeg dvæle et Døbtik derved, skjøndt det i Virkeligheden bortfalder, efter at den af det ærede Medlem forudsatte Regel ikke kan anerkendes. Der er i denne Sag forhandlet mellem Stiftsøvrigheden og Kirkeinspektionen, og man har ventet, hvad der formodentlig er sket tidligere, at Sagen vilde komme igjennem uden nogensomhelst Banfelighed. Smidlertid er der kommet en Disents til Stede, som endte med, at man indsendte Sagen til Ministeriets Afgjørelse, og nu komme to af Kirkeinspektionens Medlemmer — ikke hele Kirkeinspektionen — efterat Ministeriets Afgjørelse af Sagen har fundet Sted, og Klage over, at denne Afgjørelse omfatter Noget, som de ikke havde tænkt paa. Det er jo meget uheldigt, naar en saadan Misforstaaelse kommer til Stede, men naar man vil forsøge den videre og spørge, hvorledes man skal dømme derom, saa maa Vægten dog ligge derpaa, hvem det er, der har Skyld i Misforstaaelsen, om det muligt er de Herrer i Kirkeinspektionen, der have udtalt sig paa en Maade — under deres Navns Underskrift — som Ingen kan forstaa anderledes, end at de overlade Sagen til Ministeriets Afgjørelse i samme Forstand som Stiftsøvrigheden. Thi er dette Tilfældet, maa de Herrer tage Skade for Hjemgjæld, saa kunne de beklage, at de have udtrykt sig mindre korrekt, men jeg synes, at de saa helst skulde tie stille dermed og tage sig den Skade, de formene at have faaet, til Underretning, at de en anden Gang udtrykke sig tydeligere. Der er fra Stiftsøvrighedens Side brugt Udtryk, som ere saa klare og bestemte, at der ingen Misforstaaelse kan finde Sted. Stiftsøvrighedens Forslag gaar ud paa, at Kirkeinspektionen skal vælge mellem følgende tre Ting for at komme til en Afgjørelse med Sagen: for det Første det, at lade tre befendte, dygtige Musikere afgjøre Spørgsmaalet. Den ærede Ordfører udhævede de udmærkede Kvalifikationer, som den Mand besad, hvem Kirkeinspektionen valgte. Men man skulde jo da og-